

»Citronformen har jeg arbejdet længe med,« fortæller Hanne Bertelsen. »Først brugte jeg formen til en lampe, som jeg lavede til vores ny køkken og siden hen til nogle små og store skåle. Som kunsthåndværker skaber man ofte noget, man selv har brug for, fordi man ikke har så mange penge. Andre gange kan det være en kunde, der spørger efter en bestemt ting, som det f.eks. skete for nogle år siden med smørebrættet. Tanken lagrede sig i hukommelsen, og en dag derhjemme, da jeg blev lidt irriteret over, at der altid lå krummer på bordet efter morgenmaden, dukkede ideen op igen.«

Hanne Bertelsen skaber både unikaprodukter og serier med bl.a. krus, kopper, vaser og urtepotter i værkstedet i Skt. Paulsgade i København. Selv om hun kalder det for serieproduktion, er hvert stykke porcelæn støbt ét ad gangen, så ingen af krusene eller kopperne er 100 pct. ens.

»Jeg kan godt lide at give mine ting et lille twist. F.eks. at glasuren får sit helt eget farvespil. Ellers kunne folk jo ligeså godt købe fabriksfremstillede ting. Jeg arbejder altid i ler, når jeg skaber en ny model. Så kan man stille den lidt til side og tage den frem igen og arbejde videre på den. Det tager rigtig lang tid. Derfor kan jeg godt blive lidt kort for hovedet, når der kommer en kunde ind i dyrt tøj og med dyrt, nyklippet hår og spørger, om 200 kroner ikke er lidt for dyrt for en lille skål.

På samme måde bliver jeg gal, når man op til jul hører om alle de ligegyldige firmagaver. Mange firmaer taler om værdier, branding og holdninger, og så giver de alligevel hvert år deres personale en upersonlig samlebåndskasse med vin, te og chokolade til jul.«

Hanne Bertelsen har drømt om at være keramikere, siden hun var ganske lille, men dengang troede hun ikke, at drømmen ville gå i opfyldelse. Så kom hun i 6. klasse på Bernadotteskolen, og her satte undervisningen på skolens værksted med drejeskiver og keramikovne for alvor gang i skabertrangen. Efter skolen arbejdede hun på forskellige værksteder. »Dengang der fandtes små kollektivbutikker, hvor man delte en drejeskive og en ovn.«

Men Hanne Bertelsen søgte stadig ny viden, og i 1991 blev hun færdig som keramikere fra Danmarks Designskole. Siden har hun haft værksted i Skt. Paulsgade. I en periode sammen med tre andre keramikere, men i dag deler hun lokalitet med en maler og en tekstildesigner.

»Keramikere kan tale om glasur i dagevis, derfor er det afvekslende og spændende at være tæt på andre håndværk og derfra få ny inspiration.«

»Jeg tænker ikke på, at man kan købe alverdens ting for 20 kroner stykket, for så kunne jeg ligeså godt stoppe. Men når mit arbejde bliver kopieret, bliver jeg gal. Første gang det skete, gik jeg hele vejen og kørte en retssag med hjælp fra foreningen Danske Kunsthåndværkere. Det var en stor skandinavisk kæde, der havde kopieret en af mine urtepotter. Det tog lang tid, men det endte med, at varerne blev trukket ud af butikkerne og lageret destrueret. Men jeg fik blot 6.000 kroner i erstatning.«

At være keramikere er ingen guldgrube, fastslår Hanne Bertelsen med et smil. Der er hverken til sommerhus eller bil, og først for et halvt år siden blev der for Hanne Bertelsens vedkommende råd til en opvaskemaskine.

»Min drøm er selvfølgelig, at et stort firma som Louis Poulsen en skønne dag kommer og siger, at de gerne ville producere min citronlampe. Men desværre har jeg ikke tid til opsøgende salgsarbejde, for min tid er optaget af at finde den helt rette glasur eller dreje endnu en spændende vase.«

Hvad har du sidst købt til dit hjem

En kogebog »Grønlykkes tilbehør«

Hvem er din yndlingsdesigner?

Keramikeren Gunhild Aaberg laver nogle fantastiske ting. Så syntes jeg Bjørn Nørgaards hus ude ved Bispeberg er skønt.

Et flot opgør mod de mange firkantede huse

Hvad bliver den kommende boligtrend?

Jeg tror på at folk vil have mere individuelle ting. Det har jeg håbet på i mange år, men nu ser det ud til at komme.